

KAPITOLA 2.

VŮLE Z KAMENE

O něco dříve...

SUR Wallace byl zase nemocný. Neměl neštovice ani horečku, ani zlomenou kost. Svou nemoc si přivodil sám. Byla to nemoc, jaká čeká pouze na dně láhve, a jedna prázdná láhev teď ležela i vedle starého paladera, který hlasitě chrápal na podlaze svého stanu.

Chudák Edgar, pomyslel si Joss, když do Sura Wallace štouchal špičkou boty. Taková škoda. Paladero zafuněl a pokusil se ho odehnat jako otravnou mouchu, ale neprobudil se. Nebylo to poprvé, co si Joss uvědomil, jaké má štěstí, že se nestal učedníkem toho ztroskotance. Sur Verity měla taky své mouchy, ale vyhýbání se povinností mezi ně nepatřilo.

Jako by mu četla myšlenky. Zvenčí se do stanu donesl hlas Sur Verity.

„Josiáši? Jsi tam?“ Klopa stanu se odhrnula a žena nahlédla dovnitř. Její jediné zdravé oko se zablyštelo jako špice kopí. A jakmile spatřila Sura Wallace, ta špice se ještě přiostrčila. „Copak se nám to tu odehrává za smutný příběh?“ pronesla a vstoupila do stanu.

Byla oděna v lehké tmavomodré zbroji, kterou jí Joss předtím pomáhal oblékat. Pod ní měla kazajku z plateosauří kůže a na opasku se jí skvěly dvě čepele. Delší patřila zpívajícímu meči, jaký nosil každý pravý paladero; sloužil nejen jako zbraň, ale i jako nástroj ke shánění hromových ještěřů. Pouze jediný paladero však nosil Meč vítězů, obřadní meč, který byl slavnostně přidělován vítězi Rukavice. Tomu paladerovi se pak přezdívalo Strážce Meče, a Sur Verity si tuto pozici držela už šest let v kuse.

Josse napadlo, jestli ji vyhlídka na obhajobu titulu vůbec ještě znervózňuje. Pokud ano, nedávala to ani v nejmenším najevo. Naopak: v lesklé zbroji a s rukou pevně ovinutou kolem jílce zpívajícího meče působila nelítostně a připravena k boji. Na rozdíl od Sura Wallace. Edgarovi se ho nepodařilo nacpat do ničeho jiného než do kalhot a ocelového límce nákrčníku, který ho momentálně držel na zemi jako těžítka.

„Wolfsbaneová! Rád tě vidím!“ rozzářil se Wallace zpod těžkých víček. „Hačni... uff! ... hačni si na chvíli, co říkáš?“

Starý paladero se přetočil na kolena, aby se pokusil vstát, ale ukázalo se, že to byl příliš smělý pokus. Jako když se želva

převrhne na krunýř, zhroutil se Sur Wallace zpátky na zem a vzápětí se vrátil k hlučné dřimotě.

Sur Verity se kolem pásky přes oko zakabonila a obrátila se na Josse. „Kde je jeho učeň?“

„Edgar běžel pro kávu,“ odpověděl. „Řekl jsem mu, že cti-hodnému surovi pomůžu s navlékáním zbytku zbroje... zdálo se, že už mě nepotřebujete.“

„Zdá se mi nad slunce jasnější, že zbroj dnes bude ,cti-hodnému surovi‘ k ničemu,“ odfrkla si Sur Verity a štouchla do Wallace okovanou špičkou boty stejně jako předtím Joss. Tentokrát se Wallace ani nehnul. „Budeš muset doběhnout za rozhodčími a říct jim, že Sur Wallace onemocněl a své účasti na Rukavici se bude muset vzdát.“

Sur Verity si odplivla na kobereček a vycouvala klopou stanu zpátky ven. Joss ji následoval s hrudním plátem Sura Wallace stále v ruce. Venku na svou paní čekala ještěřice Levina. Bylo to překrásné stvoření s fialovými šupinami, purpurovými pírky, zelenýma očima a drobnými žlutými spáry. Zvíře bylo takřka dvakrát vyšší než Joss, ale když zvedlo čenich do vzduchu, aby zavětrilo, vypadalo ještě vyšší.

„Ale jestli se Sur Wallace nezúčastní, riskuje, že přijde o všechny patrony,“ namítl Joss, když Sur Verity konečně dohnal.

„Další neblahý následek jeho dnešního chování,“ odpověděla, aniž by zpomalila.

„Ale co jeho učedník?“ začal Joss v naději, že Verity pochopí, jak je to celé nespravedlivé. „Edgar...“

Sur Verity si odfrkla. „Na tohle teď nemám čas. S problémy Sura Wallace ať si dělá starosti Sur Wallace. Rozumíme si?“ odsekla a Joss zmlkl. Sur Verity nikdy nepokračovala v konverzaci, jakmile měla pocit, že bylo téma vyřešeno. To už jste měli větší šanci chytit pterosaura sítkou na motýly.

„A teď se dej do práce, Josiáši,“ vybídla ho a vyskočila do sedla. „Uvidíme se, až bude vyhráno.“

„Hodně štěstí,“ zamumlal Joss. Sice ho neposlouchala, ale pořád byl její učedník. Nic menšího než vítězství jí ani přát nemohl.

„Štěstí?“ vyštěkla. „Štěstí je na nic. Postarám se sama.“

Zatažením za otěže pobídla ještěra do cvalu a davy, které zaplňovaly prostory stadionu, se jí uhýbaly z cesty.

„Ať je vám Spící Král nakloněn, Sur Verity!“ zahalekal jeden statný přihlížející.

„Vsadil jsem na vás peníze, Strážkyně Meče! Nezklamte mě!“ křikl další.

„Wolfsbaneová! Ukaž jim, jak se to dělá!“

Joss se díval, jak odjíždí, a sevřel se mu žaludek, když zaslechl, jak za jeho zády chvatně čvachtají čísi kroky. Otočil se a spatřil svého druha, učedníka Edgara, s kapucí na hlavě pro ochranu dětsky růžové pleti před sluncem a stříbrnou nádobou v ruce.

„Nesu kafe!“ oddechoval, až mu vzduch hvízdal šterbinou mezi předními zuby. „To nebyla Sur Verity, že ne? Neviděla Sura Wallace?“

„Bojím se, že jo,“ odpověděl Joss na Edgarovo očividné zděšení. „Tentokrát to definitivně podělal. Wallace si už dlouho koledoval o katastrofu a my s tím nemůžeme udělat nic. Je mi to líto, Edgare...“

„Zmrvená mrva!“ zaklel mladý učeň a rozmáchl se, aby nádobu s kávou zahodil, ale pak si to rozmyslel. „Kdybych se jen probudil o trochu dřív, mohl jsem...“

„Mohl jsi co? Zachránit ho před ním samým?“

„Ne. Jo. Já nevím. Mohl jsem udělat aspoň něco.“ Edgar se poráženecky nahrbil.

Joss znal Edgara už skoro rok, ale ještě nikdy ho neviděl tak ztraceného. Edgar za tu dobu dokázal, že je stejně schopný jako laskavý. Joss nedokázal snést pomýšlení, co všechno by se mohlo stát, kdyby Sur Wallace dnes nesoutěžil. Sám Joss byl na Ranči Kulatý štít už pět let – dost dlouho na to, aby se mohl stát paladerem, jen kdyby na to byl dost starý – a za tu dobu už viděl nejméně půl tuctu učedníků přijímat tresty za chyby Sura Wallace. Ani jeden z nich nezůstal a Jossovi to připadalo natolik nespravedlivé, že to jeho vůli proměnilo v kámen.

„S hodností jsi o Suru Wallaceovi ještě nemluvil, vid?“ zeptal se a v hlavě se mu vylíhl smělý nápad.

„Ne. Proč?“ odpověděl Edgar zmateně.

Joss se otočil na podpatku a ztěžka se vydal přes tábořiště ke stanu se zásobami, který on a ostatní učedníci postavili před třemi dny, v první ráno Turnaje.

Stan nesl rudé a stříbrné pruhy Ranče Kulatý štít a byl by vypadal velmi působivě, kdyby nebyl vtisknutý mezi dvě ohromná šapitó, která patřila Stanici Zadkille. Joss minul černé a nachové praporce Zadkille, ujistil se, že se nikdo nedívá, a vklouzl do stanu Ranče Kulatý štít.

„Co to děláš?“ sykl Edgar, který doklopýtal za ním. „Víš, že sem nesmíme bez povolení paladera.“

„Kvůli mizernému rozhodování paladera ses ocitl v pěkné šlamastyce. A to není správné,“ odsekl Joss a zdvihl hrudní plát Sura Wallace na nedaleký stůl. Pak vytáhl z kapsy zdobený klíč.

„Snad to není...! Snad jsi... že ne? Jossi, kde jsi vzal klíč od zbrojnice?“

„Sur Verity mi ho dala, když jsme se připravovali. Prostě jsem jí ho jen nevrátil. Ale radši se mě moc nevyptávej, Edgare,“ odpověděl Joss a přešel stan ke skupině zamčených skříněk, v nichž se ukrývala zbroj Kulatého štítu. „Jestli tohle nevyjde, jak má, budeš ty sám postaven před spoustu otázek. A bude lepší, když odpovědi na ně nebudeš znát.“

„Proč? Co chceš dělat?“

Joss se postavil před největší ze skříní a přejel prsty přes zámek. „Jediné, co je třeba udělat, aby nedošlo ke katastrofě,

je, aby Sur Wallace běžel Rukavici. Nemusí vyhrát. Musí se jen ukázat, trochu se projet a udělat radost svým patronům. A přesně to taky udělá.“

„Nechceš mi říct to, co si myslím... že ne?“ vyjekl Edgar, a když Joss neodpověděl, dodal: „To nemůžeš. Jestli tady má někdo nasazovat krk, měl bych to být já.“

„Neuraz se, Edgare, ale nejsi na to dost velký...“

„Jsem jen o dva roky mladší než ty!“

„A skoro o hlavu menší,“ dodal Joss tak šetrně, jak dovedl. „Věř mi. Pokud to má vůbec fungovat, musím to být já.“

„Ale... proč?“ zeptal se Edgar. „Chci říct, jsme kamarádi a tak vůbec. Vlastně jsi asi jediný člověk, se kterým jsem si za tu dobu strávenou na ranči připadal aspoň trochu vítaný. Ale to neznamena, že bys měl riskovat svou pozici – riskovat svůj život – jen kvůli mně!“

Joss se zarazil na tak dlouho, aby se nad tou otázkou stihl zamyslet. Proč to vlastně dělal? Co mohlo vysvětlit to ztřeštěné nutkání, které se ho zmocnilo a nechtělo ho pustit?

„Protože udělat cokoli menšího by prostě nebylo správné,“ odpověděl a s klíčem v ruce se zadíval na zámek ve dveřích. „A protože po takové době bez něj pro mě kamarádství hodně znamená.“

Edgar měl možná v zásobě ještě pár námitek, ale když Joss odemkl skříňku, spolkl je. Bylo tam všechno, co potřeboval, a Joss spokojeně přikývl. Nezbyvalo mu mnoho času, a tak se

rychle začal oblékat. Nejprve si připevnil k opasku dvě vrhací boly a potom hrábl po hrudním plátu Sura Wallace.

„Nikdy to na sebe všechno nenasoukáš sám. Potřebuješ pomoc učedníka,“ upozornil ho Edgar a stáhl si z hlavy kapuci.

„Ještě štěstí, že jsem učedník,“ odpověděl Joss a natáhl paži nad hlavu, aby se pokusil dosáhnout na spony na zádech zbroje.

Edgar protočil oči a odložil nádobu s kávou. „Počkej. Pomůžu ti.“

„Já to zvládnu, já to zvládnu,“ ujišťoval ho Joss a poskakoval na jedné noze, stále se pokoušeje dokázat to bez pomoci.

„Notak, stůj!“ napomněl ho Edgar. Popadl ho za ramena, obrátil k sobě Josse zády a začal mu zapínat brnění. „Jen doufám, že to stihneme, než nás někdo uvidí a vypráská nás odtud na věčné časy.“

Oba byli dobře vycvičení v tom, jak pomoci paladerovi do zbroje, a tak jim Jossovo oblékání zabralo jen pár minut. Když se Joss prohlédl v nasleplém zrcadle, které stálo v koutě stanu, pocítil v sobě zvláštní vlnu pýchy.

Celé roky snil o tom, jak bude nosit zbroj paladera. A teď se dočkal; ocelový hrudní plát, který s Edgarem navlékli přes jeho semišový kabátec, ladil s pláty chránícími jeho stehna a holeně. Paže mu chránily vysoké železné rukavice, kožené chrániče loktů a měkké rukavice bez prstů. Oděv doplňoval kožený kabát dlouhý po kolena, vyrobený z červenohnědé kůže stegosaurů, který mu visel z ramenou jako pláštěnka.

I když to nebylo právě skromné, musel si přiznat, že co viděl, ho ohromilo... I když byla zbroj stará a posetá důlky a kožený kabát byl poškrábaný hůř než šavlozubý tygr po pořádné rvačce.

„No, vypadáš, jak se patří,“ zhodnotil Edgar po jeho boku. „Už potřebuješ jen jedinou věc.“

Vyndal z kufru helmici a hodil mu ji. Joss ji jednou rukou chytil a zmateně si ji prohlížel. Byla to přilba, jakou obvykle nosili létající paladerové usazení na hřbetech pterosaurů. Joss neměl ponětí, jak se dostala do inventáře Ranče Kulatý štít – dokud si nevzpomněl, že Sur Wallace přece začínal na Lánech Ostří čepele. Edgarovi se muselo nechat, že paladera, kterému sloužil, znal dobře. A muselo se mu taky uznat, že dovedl být pěkně mazaný. Elegantní a výrazná helmice měla stahovací čelní stranu a hledí vyrobené z modrého křišťálu, který nedával ani tušit, kdo se za ním skrývá. Poskytovala dokonalé přestrojení.

„Nech si stažené hledí a nikdo nic nepozná,“ poradil mu Edgar, než ukázal na Jossův opasek a dýku, která k němu byla připnutá.

„Ale broukající ostří bys měl asi nechat u mě, aby tě neprozradilo na první pohled.“

„A proto jsi nejlepší učedník, kterého znám, Edgare,“ prohlásil Joss, když si sundal helmici, aby sejmul z opasku broukající ostří, cvičnou zbraň, s níž učedníci trénovali na den, kdy dostanou vlastní zpívající meč. Edgar se ostří rychle chopil

a schoval ho do své brašny, zatímco si Joss stáhl změť dlouhých vlnitých černých vlasů do ohonu, aby mu nepadaly do tváře.

„Nejlepší učedník kromě tebe, jestli to dobře chápu...?“ opáčil Edgar s vědoucím úsměvem.

„Tos řekl ty, ne já,“ uculil se Joss na oplátku a posadil si helmici zpátky na hlavu.

Edgarův úsměv vyprchal. „Ale vážně...“ začal a z jeho slov čišela naléhavost. „Děkuju ti. Sur Wallace ti bude nesmírně zavázaný, i kdyby se o tom nikdy nedověděl. A já ještě dvakrát tolik.“

Joss se rozpačitě zavrtěl, jeho grimasu skryla helmice. „Aby se mi z toho nezvedl žaludek. S tím kýblem na hlavě se nedá ani zvracet,“ řekl a Edgar se zahihňal. Přes hranou sebejistoty však Josse napadlo, jestli by ještě nebyl čas z toho couvnout. Nejhorším trestem za vloupání do zbrojnice mohl být tak měsíc drhnutí podlah na ranči. Zubním kartáčkem. Se zavázanými očima. Ale vydávat se za paladera na klání v Rukavici... Jaký trest ho mohl čekat za to?

„Tak... jsi hotový,“ prohlásil Edgar a odvedl tím Josse od chmurných myšlenek. „Když si pospíšíš, stihneš to právě včas.“

„Na jednu věc zapomínáš, Edgare,“ řekl Joss a vykročil ke klopě stanu. I pod tíhou zbroje, i se všemi pochybnostmi, které ho sužovaly, si pořád připadal o hlavu větší. „Koneckonců, co by byl paladero bez svého ještěra?“